

NÓSZIROMFÖLDE

Loeg Ningloen

Anduin

Nan Anduin

VASARFALVA

Doł Guldun

ERDEI EMBEREK
EALUJA

BAKACSINERDŐ

VADONFÖLDI HÍRMONDÓ

2. SZÁM

Emyn Guldun

NÉGYSZEMKÖZT BARNA RADAGASTTAL

Vadonföldi Hírmondó: Ritkán fordul elő falunkkal, hogy mágusok keresik fel. Minek köszönhetjük érdeklődésedet, hogy idén benéztél mihozzánk?

Radagast: Forwosttal lett volna beszélőnivalóm. Időről időre felkeresem őt, hogy megtudjam, mi zajlik a környéken. A polgármester jól ismeri nem csak a környék tájait, de az itt élőket is. Az embernépek dolgaiban nem járatások kellőképpen madár-hírnökeim, ezért fordulok időnként a falu előljárójához. Sajnos Forwost eltűnt és azóta sem került elő.

VH: Ezek szerint igaz az a mendemonda, hogy érted a madarak nyelvét?

R: Igen, így van. Rendszeresen meghallgatom a híreket, amiket az erdő állatairól, az időjárásról vagy épp a természéről adnak-vesznek. A baglyok az elmúlt hetekben rendszeresen beszámoltak róla, hogy valami készülődik Vászárfalva környékén, ezért is jöttem. Sajnos ahogy sűrűsödik a falu határán túl a Sötétség, úgy költöznek békésebb vidékre hűséges őrszemeim.

VH: Szerinted van valami összefüggés a polgármester eltűnése, a Nagyvásár során lezajlott események, valamint az orkok elszaporodása között?

R: Egyre erősebb a gyanúm, hogy igen. Nincsenek véletlenek. Már a vásár előtt is voltak baljós jelek, hallottam vészterhes híreket a sztúroktól és a suhatagi népek felől is. Nem tudom azonban, hogy mi vagy ki állhat a Sötétség új erőre kapása mögött. Nem könnyű úgy a végére járni ilyen jellegű problémáknak, hogy közben az érintettek mindenféle apró-cseprő dolgokkal vannak elfoglalva. Úgy érzem, hogy a vásározók nem veszik elég komolyan a fenyegetést.

VH: Drúthield szerint nincsenek összefüggések ezek között az események között, ráadásul a legtöbb esetet képzelgésnek, félreértésnek gondolja. Tegnap ezen össze is szólalkoztatok. Miből gondold, hogy nem csak eltűzod a fenyegetés mértékét?

R: Volt idő, mikor a Gonosz fészkelte be magát a Bakacsinerdőbe. Mi, mágusok voltunk azok, akik talán épp időben vettük észre Dol Guldur Feketemágusát. Úgy vélem, hogy Gandalf, Szarumán, Pallando és Alatar tetteinek nagyobb súlya kellene legyen, mint egy jöttment, semmiből felbukkanó varázslónőnek. Nem akarok feleslegesen pánikot kelteni, de túlzásnak tartom, hogy a vásározók egymás kirablásával és holmi szerelmi vetélkedéssel töltik idejüket, ahelyett, hogy odafigyelnének egymásra. Nem tartom szerencsésnek, hogy Drúthield szó szerint bíztatja őket erre a felszínes, önző magatartásra.

VH: Drúthield vajon naivitásból vagy rosszindulatból cselekszik?

R: Nem tudom megmondani, nem ismerem a hölgyet igazán. Azt hiszem, hogy szavait és tetteit a vásározóknak maguknak kell megítélni.

VH: Az öreg Garabonciás eltűnt, mint a kámfor. Mit gondolsz, mi történhetett vele?

R: Sajnos erre sem tudok választ adni. Habókos, bolond vénembernek tűnt, kevés szót váltottam vele. Ki tudja, hogy vajon elhagyta-e a falut, vagy itt történt vele valami? Mindkét lehetőség hátborzongató következményekkel járhat.

VH: Bízunk benne, hogy semmi rossz nem történik majd az öreggel.

B (legyint): Méltóságomon aluli lett volna kárt tennem benne. És egyébként is: nem az én tisztem, hogy megtanítsam Wundort férfiként veszíteni.

VH: Wundor állítólag évek óta türelmesen vár Widuwéra. Nincs lelkifurdalásod, hogy derékba törted a reményeidet?

B (beszélgetésünk során először lágyul el marcona tekintete): A szélnék se mondhatod meg, hogy merre fűjjon.

VH: Köszönöm a beszélgetést.

APRÓHIRDETÉSEK

*Szeretlek W! A gyásznak hamarosan vége. Gyere hozzám! *** Erdei szerelemi fészek elátkozott kúttal eladó. Érd: Éothéodok.*** Szépreményű ifjú mecénásokat keres vitézi pályájához. Aragost Vigyázatok a lángra! Radagast *** Eladó ménest keresek. Fermaco *** G, boldog évfordulót! H. *** Rigó-Nyugori, Nyugori-Rigó szótárak eladóak. Érd: Suhatag *** Rigó nyelvvizsgához felkészítést vállalok. Heiwa (Suhatag) *** Érdeklik a régi legendák? *** Kíváncsi a vásárfalvi történelemre? Keresse Beomónát! *** Csak óvatosan! Radagast *** Horgászkirándulások szervezését vállaljuk! Széagol és Déagol Figyelem! Színpadépítő idénymunkásokat keresünk. Fizetés megegyezés szerint. Keresd Wundort. *** A szokott helyen a szokott időben. SRR *** Eltűnt a kiscicája? Nem találja régi népi ereklyéjét? Keresse Baldort! Jelige: Baldor P.I. *** Miruvoros pohárkészetemet eladnám vagy söröskorsóra cserélném. Medugál *** Túlságosan vérzik? Megoldjuk. Nem vérzik eléggé? Megoldjuk. Keresse a Suhatagi Kötszer Zrt-t. *** Igényes virágkötőt keresek, eljegyzési csokorhoz. Baldor *** Legyetek résen! Radagast *** Látogasson el Ön is a Kótyagos Trollba! Minden este jó hangulat, csinos felszolgáló lányok, színes népközi konyha Vászárfalva egyetlen nívós vendéglátóhelyén! *** Szórakoztató társaságoknak és egyéneknek fellépési lehetőség a Trollban. Ribiszke *** Lankadatlan éberség! Radagast *** Társadalmi célú hirdetés: Ajánld fel szabad szobakályhádát a rászorultaknak! Segíts a vásári esőkárosultakon! Minden adományt köszönettel fogadunk (ruhaszáritó-kötél, száraz zokni)!*

CSELLENGŐK ROVAT: ELTŰNTEK!

Keressük őket:

- A Garabonciás
- Ealdor Forwost, polgármester
- Lothlórieni vásározók
- Magul, Balund, Nalda, fülesbaglyok a környékről
- A halott törp
- Sajt (a cica)
- Napsütés (a megtalálónak magas jutalom)

BALDOR: AHOGY MI SZERETJÜK

Kellemes hangulat uralkodik a Kótyagos Trollban. Még korán van ahhoz, hogy igazán sok vendég érkezzen, ezért is választottuk Baldorral ezt az időpontot találkozásunkhoz. Tíz perc várakozás után, diszkrét, fekete gondori általvetőben érkezik a hős katona, és rögtön bort rendel. Két pohárral.

Vadonföldi Hírmondó: Nahát Baldor, milyen kedves tőled, hogy mindkettőnkre gondoltál!

Baldor: Ejnye, hova is tettem a modoromat... Ribiszke, hozz még egy pohárral!

VH: Köszönöm. Akkor el is kezdhetjük a beszélgetést. Annak idején mi indított arra, hogy Vásárfalvát válaszd otthonodul?

B: Mentem volna tovább, de elfogyott a pénzem. Azután meg... valahányszor összeszedtem volna az útiköltségre valót, a pénz valahogy mindig kifolyt a kezeim közül. (Önironikusan nevet.) Meg nem sokkal később a lovam is felfordult.

VH: De ha jól értesültem, mára már gyengédebb szálak is ide fűznek...

B: Hát az már igaz, hogy sokan marasztalnak. Főleg a hitelezőim.

VH: Mi úgy hallottuk, hogy egy bizonyos szép özvegyasszony keres vigasztalást erős vállaidon...

B: Úriember ilyesmiről nem beszél.

VH: Úriember? Tehát lánykérésre is számíthatunk?

B: A magánéletem mindig is tabu volt számomra... vagyis... a nyilvánosság számára. Mi lenne, ha másról beszélgetnénk?

VH: Rendben. Hitelt adsz-e Radagast baljós szavainak a fenyegetés nagyságát illetően?

B: Egyszerű ember vagyok, nem szívlelem a mágusokat. De mióta a saját szememmel láttam mi történik az éj leple alatt Vásárfalván, azóta bevallom, nyugodtabb vagyok, ha a kardom kéznél van.

VH: Nevez meg három dolgot, amiért habozás nélkül kirántanád ezt a kardot.

B: Ha a becsületembe gázolnak, ha kezét emelnek egy hölgyre, valamint ha szőrös kisállatokat bántanak a jelenlétemben.

VH: Értem. Az rebesgetik, van még egy gyenge pontod...

B: Vagyis?

VH: Beszéljünk őszintén. Biztos vagy benne, hogy az ital nem tesz alkalmatlanná egész Vásárfalva őrzésére?

B: Biztos. Úgy gondolom, hogy ezt be is bizonyítottam. Ha egyfolytában az árokban fetrengenék, a tanítványaim nem néznének fel rám.

VH: Ha már a tanítványokról van szó... milyen a viszonyod Aragosttal?

B: Remek.

VH: Bővebben?

B: Bajtársi. Ifjúkori önmagamát látom benne. Fiatalon minden férfi hős akar lenni... és őt még nem rontották meg a nők, az ital és a lovak.

VH: Ha már ilyen kényesebb témák vizére evezünk... Mi a helyzet Wundorral? Nemrégiben az egész falu szeme láttára verekedtetek össze. Igaz, hogy egy egyszerű falusi kovács derekasan helybenhagyta a hős gondori zsoldost?

BALLADA WIDUWÉHEZ

Mély a folyó, hosszan árad,
de még mélyebb ám a bánat –
mély a bánat, nincsen partja,
ha szerelem a seb rajta.

Bús a dal a szép leányról,
Kit a szerencse nem pártol.
Sudár a lány, mély a gyásza,
Szerelmes ő, ám hiába.

Ábrándozik hős vitézről,
Bátor szívről, erős kézről:
Kemény tölgy a hőse karja,
Dicsőség a levél rajta.

Büszke harcos, komor lélek:
Nem hat rá szerelmes ének.
Kő a szíve, nem fog lángot,
Megggyűlölte a világot.

Bánatát is borba fojtja,
Fájdalmát bor fel nem oldja.
Látja, lányszív ha parázslik,
Lelke csókra mégse vágyik.

Zokog a lány, ontja könnyét,
Nem érheti el szerelmét.
Reménye el mégse hagyja,
Hogy vitézét megkaphatja.

Szánalom a lányka jussa,
A hősetől erre futja.
Barátsága mint az átok:
Nem ad enyhet, csak zsarátnok.

Mély a folyó, hosszan árad,
de még mélyebb ám a bánat –
mély a bánat, nincsen partja,
ha szerelem a seb rajta.

(sztúr műballada)

ÉOTHÉOD INDULÓ

Refrén:

Vágtázz, vágtázz, ó jó lovas,
mert messze még az éj, az éj!
Az otthon csak mi ránk vár
egy ház s egy jó feleség

Ósatyák áldását ha kéred
utadon ők majd elkísérnek
Áldásuk óvjon, szálljon rád,
messze még a halál

Szállj fel a lóra, kard a kézbe
csatába gyorsan vágtass véle,
Ellenség jó ha itt az éj,
Győzelmet ad az ég

Utad most ím véget ért
Ósatyák áldása kísért
Béke vár rád és zöld mezők
Otthonod lesz e fold.

TERMÉSZETIMÁDÓ BOLOND AVAGY AGYAFÚRT MANIPULÁTOR?

(Sponzorált cikk)

Radagast a mágus. Szívós, energikus, ugyanakkor titokzato és kiszámíthatatlan. Keveset tudunk róla, így vásárfalvi informátoraink utánajártak, mit rejt az ártatlannak tűnő bolondos külső...

Drúthield és Radagast nagy port kavartak megjelenésükkel az idei vásáron. Miközben ellenállhatatlan pillantású varázslónők becsületét rosszindulatú pletykákkal próbálják sárba tiporni, ne feledkezzünk el arról, hogy barna köpenyes társáról tényekkel is szolgálhatunk! Radagast neve Vásárfalván kívül sem ismeretlen... Ahol megjelent, félelmet és kétséget keltett sötét jóslataival.

Lehetséges, hogy csak naiv, eltúlzott aggódásról van mindössze szó részéről, de egyre több jel utal rá, hogy hátsó szándékkal járja a világot, és hozzánk is a sötétség hírnökeként érkezett. Nyers hangjától dübörgő beszédei Vásárfalva lakói közé is elhozták a rettegést. Mióta köztünk jár, egymást érik a megmagyarázhatatlan jelenségek - örségünk tagjaira szokatlan álomosság tört, szellemek árnya sejtett fel az éjszakában, és ki tudja mit tartogat még számunka a ma éjjel!

Milyen természetű a mágikus ereje, honnan szerzi az információit a közelgő veszélyről? A madarak üzeneteit tolmácsolja nekünk – legalábbis Ő ezt állítja. Az viszont tény, hogy váratlan előtűnése előtt az erdőt járta, ahol az általa jósolt veszedelem lakik, ő azonban sértetlenül érkezett meg hozzánk. Így logikusnak tűnik a magyarázat, hogy csak félelmet akar elültetni a szívekben, hogy a körülöttünk ólálkodó sötétség katonái számára kiköveze az utat. Ne hagyjuk hát, hogy megtörje a vásárunk ünnepi hangulatát, és a messziről vándorolt népek lelkesedését baljós károgasásával!

OLTALOM A GONOSZTÓL SUHATAGI RITUÁLÉ

Nap tűnik, láng lobban tűz-tűz-tűz, láb dobban
Éjt úzunk fákllyákkal, vészt hajtunk hangokkal
Nagy lángot élesztünk, ősi fényt ébresztünk
Tűz-tűz-tűz fellángol, félelmünk már távol

BŰNÖS VAGY ÁLDOZAT? - AZ EMBER A SMINK MÖGÖTT

A sanyarú gyermekkor, vagy a nagybetűs élet tették morcosná? Érző szívet rejt-e a zord külső, vagy tényleg a rideg valóság az a kép, amelyet mutat magából? A Vadonföldi Hírmondó most Vásárfalva egyik legtitokzatosabb lakójáról rántja le a leplet: a nevét vesztett UzSORÁSRÓL.

A rosszindulatú pletykák ellenére az UzSORÁS gyermekkorában nem tejben-vajban fürdetésről vagy az elkényeztetéséről szólt. Már igen fiatalon megkapta az élettől az első pofonját: játszópartjai széles száju békának csúfolták, és kinevették pöszesége miatt. Apja szigorú volt vele, és a testi fenytést is alkalmazta fiacskával szemben. „Gyakran előkerült a nadrágszűj, és olykor-olykor a bikacsök is” - árulta el nekünk régi barátja, Wundor. Mások azonban úgy vélik, mindez pont jót tett az ifjú nevelésének.

Kamaszkoráról a falu bábája, Binen mesélt nekünk: „Sokat segített számlálni a jószágokat, külön táblázatokat vezetett a kendermagos és a kedermagtalan tyúkokról, néha még a csibéket is osztályozta szépségük alapján.” Wundor ezt a következőkkel egészítette ki: „Az ostor is előkerült.”

Az ifjú UzSORÁS tisztességgel tanulgatta az üzleti élet mélységeit, ravasz és ügyes pénzember volt, és nagy becsben tartotta az értékeket. „Nem, én nem dolgoztam neki sosem” - árulta el Ribizke, mit a kovácsmester megtoldott újabb adalékokkal: „A vasvilla csak nagyon ritkán lett bevetve.”

Életét a beorning-leányok felbukkanása kavarta fel. Beomóna sosem kedvelte túlzottan, de Beosunna rögtön beleszeretett férfias hanghordozásába. „Igazi álom pár voltak” - állapította meg a jól értesült Irrian. Sokat kellett várni szerelmük beteljesülésére, de mikor végre egymáséi lehettek, a gyermekáldás már nem váratott magára soká. „Nagyon-nagyon megverték szegényt” - suttogta fülünkbe a szomorú Wundor.

A boldog életszakaszt azonban szörnyű tragédia szakította meg. Az UzSORÁS gyermeke halva született, s a meggyötört Beosunna elméje ezután megbomlott. „Egyesek szerint az asszonyka is meghalt, de én nem hiszem ezt, a sírja valójában üresen áll, és az örült anya azóta is az erdőben bolyong megnyugvás nélkül” - állította az erdészfiú. „Folyton ütötték-verték kíméletlenül” - egészítette ki Wundor.

Beomóna azóta is hibáztatja a törtétekért, és nem bocsátotta meg neki mindezt. Néhányan úgy emlékeznek, hogy ezért megátkozta az UzSORÁST, aki ettől elvesztette a nevét. A jól értesültek azonban azt rebesgették: azt is eladta jó pénzért. Baldor pedig sohasem tartotta túl sokra: „Ööö, jah, én sohasem tartottam őt túl sokra” - erősítette meg nekünk két korszak között. Azóta magányos, zárkózott, és csak a munkájának él. „Az apja egy vadállat volt” - zárta le a beszélgetésünket Wundor, összegezve az eddigieket.

A SZÜLETÉSNAPI GYŰRŰ

(Sztúr mese)

tényezőt jelöltek meg a vásározők. A vizsgált népesség 40%-a a homályos definíciójú Homályt okolta a kényelmetlenségekért, 20%-uk az esőre, másik 20%-uk pedig az éhségre fogta a baljós eseményeket, és akadt olyan megkérdezett is, aki abban látta a probléma gyökerét, hogy „a raktárba nem hozzák vissza a cuccokat”.

A közvélemény kutatás második, személyesebb része a Vásárfalván tartózkodó közösségek egymáshoz való relációját igyekezett feltárni. A vélemények titkosságának maximális tiszteletben tartásával néhány, pusztán illusztrációként szolgáló jellemzést szeretnénk a következőkben kiragadni a beérkezett válaszok közül.

Sztúr nép:

- Méretükhöz képest sokat fosztogatnak. Indokolatlan mennyiségben seftelnek, aktívan részt vesznek a falu életében.
- Egész barátságosak (az agresszív vérebekeket kivéve), amíg van ennivaló. Sok információjuk van, gyűjtögetők.
- Bájjos, vidám, jóindulatú nép, nyíltszívűségük miatt ők a legrokonszenvesebbek a többi nép közül.
- Kedvesek, bájjos természetűek, jóindulatúak, nyíltszívűségük miatt ők a legszimpatikusabbak a három nép közül.
- Többnyire ártalmatlanok, éhesek, jól kereskednek.

Éothéod nép:

- Gyorsan tudnak lovagolni, még más lován is. Szépek az asszonyaik, furák a szokásaik.
- "Kölcsönvették" a lovainkat.
- Lósak: L(y)ófejek.
- Lyófejek a lófejek, kedveskék.
- Barátságosak, potenciális szövetségesek

Bakacsinerdei tünde nép:

- Nagyfokú monetáris fegyelmet tanúsítottak, jó a miruvoruk, szép a köpenyük.
- Tündékhez képest túlzottan anyagiasak és földhözragadtak, de azért szépek és Lyona segítőkész.
- Élősködők, zödfülűek. Fülhegyezők.
- Hegyezik a füleckeiket, egy fa a főnökük, élősködők.
- Tündisznók.

Suhatag-vidéki embernép:

- Suhancok. Magasak. Nem adnak kaját.
- Calfák, hamiszkászak.
- Alsóbbrendű (unokatestvérek), rágalmazók!
- Rágalmazók, lekezelők.
- Agresszívek, gyanúsak, mindig vigyázni kell velük

A felmérés kérdőíves módszerrel történt, az vadonföldi adatvédelmi törvények tiszteletben tartásával. További tájékoztatást a VHS irodájában, nyitvatartási időben, személyesen kaphatnak.

Hallga csak, egy igen különös történetet mesélek el most nektek! Igen régen történt a dolog, talán magam sem hinném, milyen régen, annyira sok idő telt el azóta!

Valamikor réges-régen Nőszíromföldén, egy kis folyó mentén, amely a Szittyós-dombbal átellenben a Ninglorba fut, ott, ahol az a sok szép vízililiom nő, élt két testvér. A nevükre ma már senki sem emlékszik, olyan régen volt. Ez a két testvér mindig együtt volt, akármit is csináltak, vagy legalábbis majdnem mindig.

Az egyikük azt szerette, amikor a dolgok átalakultak a kezei között, és a haszontalan fadarabból valami hasznos lett a munkája nyomán, így aztán folyton-folyvást farigcsált – bár rendszerint nem egyéb lett a végeredmény, csak egy újabb fogpiszkáló, mert hát kézügyessége nem sok volt. De lelkesedése annál több, úgyhogy fogpiszkálóra évszázadokig nem kellett költenie egyetlen hobbitnak sem.

A másikuk meg mindig a vizeket, nádasokat járta, örömmel cserkészte be a vízimadarakat, és időnként bizony a fészkeiket is kifosztotta. De előszeretettel kémlelt más hobbitok után is, és egyre csak azt fürkészte, hogy ki mit rejteget, és mindenhol titkokat sejtett. No, ezt a testvért nem nagyon szerették, barátai sem voltak, csak a testvére. Hát így voltak ők ketten.

Egyszer aztán a Nőszírom folyó főágára mentek horgászni egy olyan ladikban, amit a nagybátyjuk külön nekik épített, fogpiszkálóból. Egész délután ott üldögéltek, de egyetlen halat sem fogtak. Fülledt, meleg idő volt, a nap is hétágra sütött, még a halaknak sem volt kedvük semmihez, horgászathoz meg aztán különösen nem. Így aztán a testvérek nagyon megörültek, amikor egyszerre megfeszült a zsinór.

– Óriási halat fogtunk! – lelkesedett az egyik testvér, – Végre jó nagy hal akadt a horogra!

Hanem a másik testvérmek gyanús volt, hogy a hal nem húzta a csónakot semerre se.

– Vagy valami hatalmas harcsát fogtunk, azt megfeküdt alattunk az iszapban, – mondta, – vagy beleakadt a horog a vizinövényekbe.

Próbálták rángatni a zsinórt, hogy a hal felkeljen a fenékről, és fel tudják húzni, hanem az egy cseppet sem reagált semmire. Húzták erre, cibálták arra, nem mozdult.

– Ej, – sóhajtott a fiatalabbik testvér, – ez bizony nem hal, hanem hínár, esetleg káka. De az is lehet, hogy valami még cudarabb és erősebb vizinövény.

Tanakodtak egy sort, hogy hogyan lehetne a drága horgot kiszabadítani, de nem találtak más megoldást, le kellett merülni érte. Mind a ketten jól úsztak, szívesen kergetőztek a víz alatt, ám a lehetőség, hogy mégis esetleg egy nagy harcsa van a zsinór végén, elvette a pancsolástól a kedvüket. Ekkor az idősebb testvér elővett két fogpiszkálót (mert az mindig volt nála), az egyiket nehéz szívvel (elvégre ő maga faragta), de kettétörte, és sorsot húztak.

– Amelyikünk a rövidebb szálat húzza, az megy le a horgéért!

No, hát ő húzta a rövidebbet, így aztán nekiveselkedett, és lemerült.

Hát ahogy keresgélte, hogy mibe akadhathott bele a horog, nem látott ám semmit, mert nagyon zavaros lett a víz, ahogy felkavarta az iszapot. Így aztán tapogatózva keresgélt, és egyszer csak valami különös akadt a kezébe. Hegyes volt és szúrós, alig bírta kiszedni. Nem mondom el mit gondolt magában, mert igen csúf dolgokat gondolt, de nem szólt semmit, mert hát a víz alatt volt, ott még a legbutább hobbit sem beszél. Csak szorongatta a sebet, hanem közben a horgot – mert az volt a hegyes dolog – elejtette. Újra tapogatózni kezdett tehát, és egyszeriben valami kerek és hideg került az ujjai közé. Kíváncsian felvette, és eltette, hogy majd a felszínen megnézi, hogy mi az. Nemsokára a horgot is megtalálta újra, még épp időben, mert már kezdte úgy érezni, hogy ideje lenne kopoltyúkat növesztenie. Hamarjában felmerült a felszínre, és ott csak annyit mondott, hogy „Hórrrr!” A testvére gyorsan becibálta a csónakba, és amikor pihentek egy sort, az idősebb testvér elővette a kerek dolgot, amit az iszapban talált. Hát bizony az nem más volt, mint egy

gyönyörűség, csillogó aranygyűrű! Kerek volt, és fényes, körben valami írás is volt rajta, de hát nem tudták elolvasni, mert egyikük sem ismert semmilyen betűket. Nagyon megtetszett nekik, nézegették, forgatták, és gondolkoztak, mit is kellene tenni vele. Végül a fiatalabb így szólt:

– Add nekem ezt a szép gyűrűt, kedveském, hiszen tudod, hogy ma van a születésnapom!

Az idősebb testvér hümmögött egy sort, mert hát neki is nagyon tetszett a gyűrű, aztán végül így szólt:

– Tessék, neked adom. – és azzal átnyújtotta a gyűrűt. – Boldog születésnapot!

Mert a fiatalabbnak tényleg aznap volt a születésnapja.

Az elvette a gyűrűt, és fel akarta próbálni, de hát a gyűrű nagy volt rá, kevés híján két ujja is belefért volna, mert hát nem hobbitkézre készült. Hanem látta ám, hogy a bátyja is igen szeretné magának a gyűrűt, ezért odanyújtotta, és így szólt:

– Nem illő dolog, hogy elfogadjam tőled, hiszen te találd, és ráadásul az életedet kockáztattad, hogy visszaszerezd a horgunkat.

Mert a horgon nagyon nagy érték volt ám, kevesen tudtak jó horgot készíteni, ezért meg is kérték az árát. Az idősebb testvér gyanakodva nézett az öccse szemébe, és azon törte a fejét, mit gondolhat közben a másik.

– De hát neked van születésnapod, és én neked adom, ha kéred.

– Bizony, kedveském, neked adtam, és ezzel is kimutattad, hogy méltóbb vagy az ilyen kincsek! – mondta a fiatalabb, és továbbra is nyújtogatta a gyűrűt. – Meg hát tudod, nekem úgyis nagy, nem jó az ujjamra.

Ekkor az idősebb testvér is elvette a gyűrűt, és ő is felpróbálta, de az ő kezére is túl nagy volt. Levette hát, és a tenyerén méregette, miközben azt kérdezte:

– Lám, hát egyikünknek sem jó ez a gyűrű, mi legyen hát vele?

Ezen aztán nagyot hallgattak, mind a ketten valami okos ötleten törték a fejüket.

– Vigyük el a Nagyanyónak? – kérdezte végül az idősebb.

– Á, neki is nagy lenne! – válaszolta a fiatalabb.

– De ő talán tudná, hogy mit csináljunk vele. – sóhajtott az idősebb.

Addig-addig törték a fejüket, és nézegették a gyűrűt, amíg egyszer csak huss! egy nagy madár odaröppent, felkapta a gyűrűt a meglepett hobbit kezéből, és elrepült vele. A fiatalabb testvér azonban gyorsan észbekapott, és a csónak aljából elővett egy hajítófát, amivel a nádasokban madarászni szokott. Gyakorlott dobó volt, még hobbit mértékkel is, és haragudott is a madárra, hogy az elcsente a gyűrűt, így aztán nem is csoda, hogy pont fejen találta. A madár le is penderült a vízre, hanem a gyűrű eltűnt a csőréből, bizonyára beesett a folyóba.

– Gyűrűnk ugyan megint nincs, – nevetett az idősebbik testvér, – de a mai vacsoránk már biztos, hiába nem fogtunk halat!

Azzal kiemelték a nagy madarat a csónakba, hazavitték és megsütötték. Bőségesen elég volt kettejüknek, sőt, még a Nagyanyót is elhívták, és elmesélték neki a történeteket. Amikor odaértek, hogy a madár elcsente a gyűrűt, a Nagyanyó így szólt:

– Látjátok, botor módon viselkedtetek, de mégis helyesen. Jól tettétek, hogy nem tartottátok meg a gyűrűt, mert abból csak viszály származott volna. Ugyanakkor...

A Nagyanyó hirtelen elhallgatott, és levegőért kapkodott, az arca lilulni kezdett. Szemmel láthatóan a torkán akadt valami.

A két hobbit odaugrott, és veregetni kezdték a hátát, vizet itattak vele, míg végül a Nagyanyó kiköhögte a torkán akadt dolgot. És mit gondoltok, mi volt az?

Egy csont.

Ha a gyűrű lett volna, a mesém is tovább tartott volna!

VÁSÁRFALVI KÖZVÉLEMÉNY KUTATÁS

– A RÉGEN VÁRT EREDMÉNYEK!

A VSH (Vadonföldi Statisztikai Hivatal) idején vásárfalvi közvélemény kutatása meglepő eredményekre vezetett. A vásárolók véleménye szerint Baldor Zsömlé kutyával szállhat ringbe a polgármesteri tisztért, a falu legszebb hölgyének címe pedig holtversenyben illeti Widuét és az Uzorást.

A 400. Nagyvásár sem telik eseménytelenül Vadonföldén: a polgármester váratlan eltűnése, a megmagyarázhatatlan éjjeli események és a szélsőséges időjárás körülmények új kérdéseket vetnek fel, melyet mi nagy lelkesedéssel vitattunk meg a helyi lakosokkal és az idelátogató népekkel. Ealdor Forwost még a vásár kezdete előtt mindenki által ismeretlen helyre távozott, s bár Medugál derekasan helyt állva tartja irányítása alatt saját vendéglátóipari létesítményén túl magát Vásárfalvát is, az utódlás kérdése szinte mindenkit foglalkoztat. A válaszadók ugyanakkora hányada bízná a falu jövőjét a kétes józanságú, ám talpig tisztességes veterán Baldorra, mint a politikai pályán még kezdőnek mondható Zsömlé kutyára. Jópár válaszadó jelölte még a posztra egy-egy vásároló népfő- illetve alvezérét is, azonban a VSH csak azokra a személyekre vonatkozó válaszokat tekinti érvényesnek, akik bejelentett lakcímük alapján valóban jelölhetőek lesznek a hamarosan esedékes vásárfalvi önkormányzati választásokon.

Medugál örökösének kiléte szintén sokakat foglalkoztat, ám a felmérés egyértelműen kimutatja, hogy a kitöltők legnagyobb hányada legszívesebben a dolgozó és tapasztalt Ribiszke kezében látná a fogadó kulcsát. Választ kaptunk továbbá egy esetlegesen egybevont Általános Őrség lehetséges vezetőjének posztjára vonatkozó kérdésünkre is: a többség Alyrt szeretné a falu védelmére kirendelt osztag élére, rögtön utána pedig az ifjú Aragost végzett.

Vásárfalva legszebb hölgye a gyönyörű özvegyasszony, Widuwe lett, kinek gyászévének lejárt a most sok férfiszívet megdobogtató a faluban. Vélhetőleg tévedésnek tudható be, hogy az egyébként köztudottan himnusz Uzorás is hasonló arányú szavazatot kapott erre a tisztre. Widuwe hódolói azonban eltántoríthatatlanul küzdenek az ifjú asszony kezéért, s megtudtuk, a kitöltők túlnyomó többsége titokban Baldornak drukkol – s bár azért akadtak még egyéb udvarlókat támogató szavazatok is, figyelemre méltó adat, hogy Wundort egy válaszadó sem találta megfelelő férjjelöltnek Widuwe számára.

Kérdőívünkben rákérdeztünk továbbá a vásároló népek véleményére a halott törp rejtélyes eltűnését illetően. A rendkívül sokszínű találgatások között egészen egyedi gondolatok is felmerültek, például, hogy a szerencsétlenül járt törpöt az éj leple alatt egyszerűen széttépték a szúnyogok. Az eredmények teljes kiértékelése után megtudhattuk, hogy gyakoriságánál fogva két válasz emelkedett ki a többi közül: a holttestet tehát vagy megették a szűrok, vagy Drúthield tüntette el valamilyen titkos oknál fogva. Az érintett mágus megbotránkozva tagadta a fenti vádat, kiemelve, hogy nem érti, miért gondolja Vásárfalva, hogy ilyen becstelen tette ragadhatná magát.

A megmagyarázhatatlan események füzérének szemlélve a kérdőívet kitöltők 90%-a vélte úgy, hogy a falut komoly fenyegetés övezi, ennek okaként azonban több, meglepően különböző

